

**Miljø- og
Fødevareministeriet**
Fødevarestyrelsen

Foreningen Fair Dog
Formand Charlotte Andersson
E-mail: kontakt@fairdog.dk

J.nr. 2018-15-160-00359
Ref. JANFR

Den 31. maj 2018

Kære Charlotte Andersson

Miljø- og fødevareminister Jakob Ellemann-Jensen har bedt Fødevarestyrelsen takke for og besvare din henvendelse af 3. maj 2018 vedrørende muligheden for at anvende DNA-tests ved domstolenes behandling af afgørelser om forbudte hunde efter hundeloven¹.

Fødevarestyrelsen skal indledningsvist bemærke, at styrelsen ikke har kendskab til og ikke kan kommentere på den specifikke sag, som der henvises til i henvendelsen.

Fødevarestyrelsen har blandt andet læst din henvendelse som omhandlende bevisspørgsmål ved prøvelse af forvaltningsafgørelser, navnlig prøvelse af afgørelser om, at besidderen ikke har fremlagt tilstrækkelig dokumentation for hundens race, jf. hundelovens § 1 b, stk. 2 og 4, herunder spørgsmålet om, hvilke beviser retten kan tillade fremlagt, og hvordan de fremlagte beviser kan indgå i rettens bedømmelse.

Generelt tillader retspraksis, at der kan fremlægges nye beviser ved prøvelse af forvaltningsafgørelser, også selvom oplysningerne ikke forelå, da afgørelsen blev truffet. Der gælder således ikke et princip om, at prøvelsen er begrænset til de oplysninger, som myndigheden har haft til rådighed ved afgørelsen. Retsplejelovens² procesregler kan desuden være relevante for, om retten vil tillade et bevis fremlagt. Eksempelvis kan retten afskære, at der fremlægges beviser efter de fastsatte frister, jf. retsplejelovens § 358, ligesom retten eksempelvis kan skønne, at et bevis ikke er relevant for sagen, jf. retsplejelovens § 341. Fødevarestyrelsen skal i øvrigt henviser til Justitsministeriet for så vidt angår en nærmere redegørelse af de civilprocesretlige bevisregler.

Fødevarestyrelsen kan oplyse, at domstolene generelt har fri bevisbedømmelse, og at det er op til domstolene at vurdere, hvordan et fremlagt bevis skal påvirke afgørelsen af enhver given sag. I bemærkningerne til hundeloven³ er det anført, at oplysninger om DNA kan være et gyldigt bevis, men det er op til domstolen at vurdere og afgøre, om den konkrete test og dens resultat er egnet som bevis i sagen. Som det er tilfældet for de fleste danske love, indeholder hundeloven ikke nærmere retningslinjer for, hvordan beviser skal vurderes af politiet eller af retten.

¹ Bekendtgørelse nr. 1373 af 30. november 2017 af lov om hunde

² Bekendtgørelse nr. 1101 af 22. september 2017 af retsplejeloven med senere ændringer

³ Lov nr. 717 af 25. maj 2010 om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven

I forhold til spørgsmålet om krydsningshunde, er det korrekt, at Københavns Universitet har undersøgt pålideligheden af en bestemt type DNA-test på danske hunde. I projektet blev det konkluderet, at testen med sikkerhed kunne fastslå hundens racemæssige baggrund ned til oldeforældreniveau. Dog er det ikke alle racer, testen kan genkende.

Det fremgår endvidere af din henvendelse, at du har rettet henvendelse til Københavns Universitet med spørgsmål til en række praktiske omstændigheder omkring muligheden for at få foretaget DNA-tests, og Fødevarestyrelsen vil således ikke foretage yderligere i denne sammenhæng.

Af de grunde, som er beskrevet ovenfor, finder Fødevarestyrelsen ikke, at der er bestemmelser i hundeloven, som er til hinder for, at der anvendes DNA-tests som bevis i retssager om forbudte hunde, eller at der anvendes DNA-tests som dokumentation i forbindelse med politiets afgørelser om forbudte hunde. Det er dog som nævnt ovenfor i sidste ende op til domstolen at afgøre, hvorvidt en eventuel DNA-test udgør tilstrækkelig dokumentation efter hundelovens § 1 b, stk. 2 og 4.

På baggrund af ovenstående er det Fødevarestyrelsens vurdering, at der ikke er behov for at iværksætte en ændring af hundeloven, og der er af samme grund ikke grundlag for at sætte verserende sager i bero.

Med venlig hilsen

Per Henriksen

